

til alt det her, men understreger også, at alt, hvad de har leveret, stort set er gået i brokkassen.

Dette bygger ikke på de blindes og de svagtseendes erfaringer – de såkaldte brugere af systemet igennem mange år.

Så siger de så som en særlig pointe, at selve fremsættelsen af lovpakken vedrørende forslag om lovændringer i forhold til strukturreformen, understreger hele systemets manglende forståelse for blinde og svagtseende, nemlig det, at man var over en måned om, efter at man havde fremsat pakken, at fremlægge det i en form, så de blinde og svagtseende overhovedet havde mulighed for at læse det. Der gik en hel måned, inden man rettede op på det. Det understreger lidt, hvad vi mener med at sige, at det her er en forhastet reform, der på en lang række områder ikke er gennemtænkt.

Der er i det her lovforslag en lang række intentioner om beslutninger, der skal træffes så tæt på borgerne, osv. osv., men vi ser egentlig det her lovforslag som et, der på mange områder er en klar centralisering med risiko for forringelse af eksisterende tilbud og som en direkte opfordring til kassekamp kommunerne imellem for at beholde en række af de udgifter, der er i forhold til de svageste grupper, ja, de mest sårbare grupper i vores samfund, hjemme.

Vi skal ikke lægge skjul på, at vi gerne havde set, at en lang række af de her ansvarsopgaver over for de meget sårbare grupper var blevet lagt i regionerne, for vi tvivler på, at kommunerne, som vi også har været inde på i debatten nu, er store nok til at kunne løse de her opgaver, f.eks. når vi snakker om autisme, DAMP osv.

Reformen bærer præg af hastværk, som jeg har sagt. Der er mange ting, der er uafklarede. Der er rigtig mange bemyndigelser til ministeren, og vi er skuffede over, at vi ikke endnu har fået et bud på den kommunale økonomi – vi har bedt om det de to gange, vi har været med i forhandlingerne, jeg har begge gange deltaget over hos indenrigsministeren sammen med den daværende undervisningsminister – og selv ikke nu kan få det bud, der skal være til stede for at sikre forsyningssikkerheden, for at sikre kvaliteten og indholdet i tilbuddet.

Økonomidelen er ifølge lovforslaget først på plads til næste år, og på bare et område som voksenspecialundervisningen har man ikke styr på, hvad der skal foregå. Der vil man lave en ny analyse, men havde det dog ikke været betime-

ligt, at man havde lavet den analyse, inden man overhovedet gik i gang med arbejdet?

For os er det en lille smule uforståeligt, at de analyser, der ligger, har man ikke villet bruge. Evaluering sinstituttet EVA har faktisk foretaget en evaluering af hele voksenspecialundervisningsområdet. Ja, det har amterne også gjort. Der ligger en meget stor rapport. På trods af det skriver man, at man vil evaluere og analysere hele området.

Det er et sjuskeri, som er uhørt, når vi tænker på de sårbare grupper, vi har med at gøre her. Det er næsten som at købe en brugt bil ubeset – det er der vist ikke mange der vil, slet ikke af den nuværende regering.

For at den her reform skal have en chance for at virke, er der en række helt afgørende forudsætninger, der skal være opfyldt. Hvis man skulle forestille sig, at man var bruger af det her system, skulle man jo måske spørge: Giver det her flere muligheder for en bedre service? Får vi afskaffet de gråzoneområder; sådan som regeringen hævder? Hvis jeg kigger på det udefra, må jeg sige, at svaret er nej, klart nej. Det her forslag skaber usikkerhed om indholdet. Der er mindre sikkerhed for, at der bliver en høj faglighed, og kvaliteten af tilbuddene ser ud til at blive en smule forringet.

Hvis vi kigger på uddannelse som et nøgleord i forhold til regional vækst og regionerne, må vi sige, at uddannelse er en dynamo, men vi risikerer, at vi får et skævt og ubalanceret Danmark på det område, som vi taler om.

Hvis man skulle sikre, at det her skulle fungere, skulle værktøjerne være til stede, men her er der en række mangler. Jeg tænker på den afgørende koordinering imellem sundhedsområdet, socialområdet og arbejdsmarkedet – den mangler simpelt hen. Vi påpegede også under førstebehandlingen af sociallovsforslagene, at sammenhængen til socialområdet mangler.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at jeg har et meget nærtstående familiemedlem, som for mange år siden fik en hjerneskade, fik afasi og halvsidig lammelse. Der er faktisk 10.000 mennesker, der hvert år bliver ramt af det. Der blev gennemført en meget omfattende indsats for det menneske. Det var faktisk sådan, at der både var tale om genoptræning, der var tale om taleundervisning, og der var tale om, at der blev iværksat et program.

Hvor er sammenhængen i det her? Det bliver nu splittet op på kommuner, på ordblindeundervisning, på FVU osv. Jeg tror – ja, jeg er ban-